

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЗАЙНЯТОСТІ ЛЮДСЬКИХ РЕСУРСІВ – НАЙВАЖЛИВІШИЙ ЧИННИК ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТІЙКОГО ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ УКРАЇНИ

Бодня Т. О., асистент,
ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і
торгівлі», м. Полтава

Розвиток економіки будь-якої держави визначається наявними людськими ресурсами, їх здібністю до ефективної праці, а також наявністю умов для її здійснення. Тому можливість займатися ефективною працею, забезпечення зайнятості та її регулювання можна розглядати як чинник забезпечення стійкого економічного зростання держави.

Зайнятість – діяльність громадян для задоволення особистих і суспільних потреб, що не суперечить законодавству і приносить, як правило, заробіток, трудовий дохід.

Державна політика зайнятості пов'язана з формуванням цивілізованого ринку праці, який передбачає збалансування попиту на робочу силу шляхом створення робочих місць необхідної кількості та пропонування робочої сили шляхом створення умов для її професійної підготовки і забезпечення гідних умов праці.

Державна політика регулювання зайнятості передбачає спеціальні заходи, що дозволяють добиватися усунення диспропорцій між попитом і пропозицією робочої сили, а також запобігти загостренню проблем зайнятості – це: проведення збалансованої інвестиційної і податкової політики, розвиток малих підприємств, напрям капітальних вкладень як в галузі, що перспективно розвиваються, так і у галузі традиційної зайнятості, введення системи стимулювання розвитку підприємництва малого і середнього бізнесу, індивідуальної трудової діяльності, регулювання пропозиції і підвищення якості робочої сили шляхом її профпідготовки, перепідготовки, перекваліфікації, переміщення, забезпечення соціальної захищеності і матеріальної підтримки тим, хто залишився без роботи.

Вирішення актуальних проблем ринку праці України потребує прийняття рішень комплексного характеру, направлених на:

– підсилення контролю щодо дотримання норм трудового законодавства, яке захищає інтереси громадян щодо гарантій зайнятості, умов праці, її оплати;

– підвищення рівня конкурентоспроможності українських робітників, через покращення якості освіти, підготовки та перепідготовки фахівців;

– зменшення гендерної диференціації доходів населення України, можливість зменшення розриву у заробітній праці жінок та чоловіків;

– удосконалення спектру послуг державної служби зайнятості та інші.

Головним завданням політики зайнятості на сучасному етапі є збереження провідної ролі держави в її регулюванні. Проте державне регулювання зайнятості не повинно використовуватись для обмеження ринкового саморегулювання.

Разом з тим треба враховувати перехідний характер української економіки, для якої є неприйнятною орієнтація лише на механізм ринкового регулювання зайнятості. Він не може ефективно працювати внаслідок відставання заробітної плати від середнього прожиткового мінімуму, у зв'язку з необхідністю вкладення коштів в охорону здоров'я, відпочинок, житло і транспорт. Незабезпечення цих умов перешкоджає вільному переміщенню робочої сили.

Державне регулювання зайнятості населення постає одним з найважливіших чинників забезпечення стійкого економічного зростання України, адже розвиток економіки держави визначається наявними людськими ресурсами, їх здібністю до ефективної праці, а також наявністю умов для її здійснення. Враховуючи сучасний стан у сфері праці та зайнятості в Україні, спричинений економічною кризою, пріоритетними напрямками державного регулювання зайнятості мають стати проведення економічної політики в інтересах зайнятості та регулювання безробіття.

Література

1. Карпухно І. О. Проблеми сучасного розвитку ринку праці України [Електронний ресурс] / І. О. Карпухно, І. В. Колесник. – Режим доступу: <http://economy.nauka.com.ua/>.

2. Молодіжне безробіття досягло рекордних показників – Режим доступу: <http://tsn.ua/groshi/molodizhne-bezrobittya-dosyaglo-rekordnih-pokaznikiv.html>.

НЕОБХОДИМОСТЬ ВНЕДРЕНИЯ ОПТИМАЛЬНОЙ СИСТЕМЫ ОЦЕНКИ РЕЗУЛЬТАТОВ ГОСУДАРСТВЕННОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ

Вахабов А. В., д. э. н., профессор,
Национальный университет им. М. Улугбека, г. Ташкент;
Алиева С.С., к. э. н., старший преподаватель,
Самаркандский институт экономики и сервиса, г. Самарканд;
Искандаров А., соискатель,
Самаркандский институт экономики и сервиса, г. Самарканд

В условиях глобализации экономики механизмы государственного регулирования изменились, как и потребности государства. В целях удовлетворения своих потребностей государство стало более требовательным не только к частному сектору, но и уже требует более эффективной системы государственного регулирования (эффективность работы госоргана, эффективность и качество государственных услуг) и изменения характера отношений государственных органов к самому непосредственному источнику власти, т.е. к населению.

Если раньше основным мероприятием по повышению эффективности рассматривалось реструктуризация ведомств, то в последнее время государствами рыночно развитых стран признано, что от нескончаемых перераспределений функций между государственными органами эффективность государственного регулирования лучше не становится.

Учитывая изложенное, одной из основных целей проводимой в области государственного регулирования реформы является определение и внедрение оптимальной национальной системы оценки результатов деятельности государственного регулирования. Оценка важна для определения уровня эффективности того или иного вида деятельности государственного регулирования. Уровень эффективности государственного регулирования должен раскрываться посредством изучения количественных и